

Розділ 1

У будинку № 11 на вулиці Брукованій не було ані ялинки, ані гірлянд, ані бодай однісінької святкової прикраси. Взагалі жодного натяку на те, що сьогодні Святвечір. Бо власник цього будинку не любив Різдва.

Хто ж був цей дивний чоловік? Може, продавець морозива та пляжних капелюхів? Чи, може, скупий лихвар, як-от Ебенезер Скрудж? Аж ні, це був майстер музичних інструментів, пан Остап Музика. У цьому маленькому містечку його знали як діда Остапа, але у вічі зверталися шанобливо — «пане майстре». Старші люди пригадували, що колись у діда Остапа була родина, але зараз він мешкав у своєму домі цілком самотньо. Цей будинок правив йому водночас і за майстерню, і за крамницю. Тут можна було знайти все, що потрібно музикантам: від нотних зошитів і пюпітрів до сопілок і фортепіано. Що завгодно... окрім привітності. Дід Остап був хорошим майстром, проте похмурим і мовчазним. А з наближенням зимових свят ставав ще сердитішим, і тоді дітлахи називали його дідом Ірінчем.

От і зараз, почувши знадвору веселий гамір, спів і дзвіночки, дід Остап невдоволено насупився.

— Бісові колядники, не дають спокою, — бурчав він, замінюючи волос у смичку до віолончелі та наслухаючи, як голоси наближаються й гучнішають. — Але, гадаю, цього разу вони до мене вже не припхаються... Бо ж он як я їх витурив у шию минулої зими!

Та попри сподівання старого майстра, у двері таки постукали.

— Що?! Ну й нахаби! От я їх лишень!..

Дід Остап облишив роботу, вхопив віника й пошкандибав до дверей. За вікном він побачив той самий, уже знайомий із попередніх років гурт колядників.

Це були діти з музичної школи, а один із них — здається, Славко — ще й його сусід із будинку навпроти, № 12. Краєм ока старий помітив, що діти якось припишкли й розгублено перемовляються між собою, ніби когось відтягуючи від дверей. Проте довго він їх не розглядав, а різко розчахнув двері — і як замахнеться віником!

— Чого приволоклися, вражі діти?! Чи не казав я вам тогоріч...

І раптом чоловік затнувся. Його погляд упав на дитину, що стояла попереду гурту. Він не помітив її, коли визирав у віконце дверей, адже вона була занадто низенька — її просто не було звідтіля видно. Це була дівчинка в костюмі янгола, з крильцями за спиною. Вона здивовано дивилася на діда Остапа округлими очима. Великими блакитними очима.

Отямившись від заціпеніння, майстер одним різким рухом зачинив двері.

— Чого він такий сердитий? — почувся по той бік дитячий голосочок.

— Та це ж дід Грінч! Чогось не любить Різдва... — відповів інший, трохи старший. — Ходімо далі, до тих, хто любить!

Дід Остап поклав віника додолу. Серце шалено гупало. Він опустився на крісло перевести подих.

Великі блакитні очі... Вони немов поглянули на нього з далекого-далекого минулого. Як це взагалі можливо? Чекай-но, та це ж Яринка, молодша сестра Славка. Отже, вона теж його сусідка через дорогу, і він бачив її безліч разів. Проте ніколи не помічав, як вона схожа на іншу дівчинку...

Янгольська скрипка

Старий майстер поволі підвівся й подався до спальні. Там із найвищої книжкової полицки він дістав старий фотоальбом. Серед багатьох світлин знайшов сімейний портрет: молодий скрипаль і маленька дівчинка в костюмі янгола. Фото було чорно-біле, та все одно її великі очі дивилися блакитним поглядом.

